

Prolog

VIITORUL

Această poveste începe, ca toate poveștile bune, cu *a fost odată ca niciodată*...

Cum adică, *așa a început și prima carte*? Nu, n-a început așa! Bine, o să verific, Stați puțin...

Hei, știți ceva? Aveți dreptate.

Așa ceva nu se poate. O să schimb.

Ce spuneți de...

Această poveste începe complet, colosal, cu de-săvârșire altfel decât prima carte, cu *va fi odată ca niciodată*, ***în viitor!***

La *asta* nu vă așteptați, isteților, așa-i?

Viitorul nu-i cu mult altfel decât prezentul. Copiii din viitor tot se duc la școală în fiecare zi. Și, da, copiii din viitor tot sunt obligați să mănânce broccoli și mazăre. Și să se spele pe dinți. Și să zică

TOM FLETCHER

vă rog și mulțumesc. Și să se spele în buricele lor viitoare. Și să nu se srobească în nasurile lor viitoare. (Sau să-și mănânce viitorii mucii.)

Niciunul dintre aceste lucruri nu se schimbă în viitor.

Și totuși, apare o diferență enormă și uluitoare. În viitor,

NU EXISTĂ CRĂCIUN!

DA, ȘTIU!

Haideți să aruncăm o privire...

Era o seară de vineri din viitor absolut obișnuită. Mașini zburătoare ultra-nemaipomenite vâjâiau pe sus pe autostrada cerească, ocolind ici-colo zgârie nori stratosferici (clădiri atât de înalte, încât gădilau cu vârfurile lor marginea spațiului cosmic!), iar peste viitoarea Londră se cernea o zăpadă moale.

Dintr-odată, ninsoarea a început să se îndesească. Dar nu s-a îndesit la fel peste tot orașul, așa cum te-ai fi așteptat. De fapt, chiar dimpotrivă. A început să ningă cu putere într-un punct foarte mic și

CRĂCIUNOZAUROL ȘI VRĂJITOAREA IARNĂ

foarte precis de pe o străduță liniștită numită Aleea Ciulinilor.

În numai câteva secunde, ninoșoarea a devenit atât de deasă, încât a început să se tot așeze deasupra ei însăși, formând ceva asemănător unui mini-munte. Pe urmă, la fel de brusc cum pornise, s-a oprit, lăsând în mijlocul aleii un morman mare și alb de zăpadă.

Bam!

Un pumn a țâșnit afară din grămada de zăpadă.

Apoi... *bam!* Alt pumn!

Pe urmă, grămada de zăpadă cu două brațe a început să se zgâlțâie și să se scuture până când a căzut toată, dând la iveală un băiețel cu părul castaniu și cârlionțat și cu scaunul cu roțile plin de abțibilduri cu dinozauri.

Îl cunoașteți deja pe acest băiat, bineînțeles.

TOM FLETCHER

William Trundle s-a scărpinat pe frunte și s-a uitat în jur la strada liniștită.

— Alo? Unde sunt? Ba nu... *CÂND* sunt?

Nu departe de el, în umbrele aleii, stătea o siluetă misterioasă.

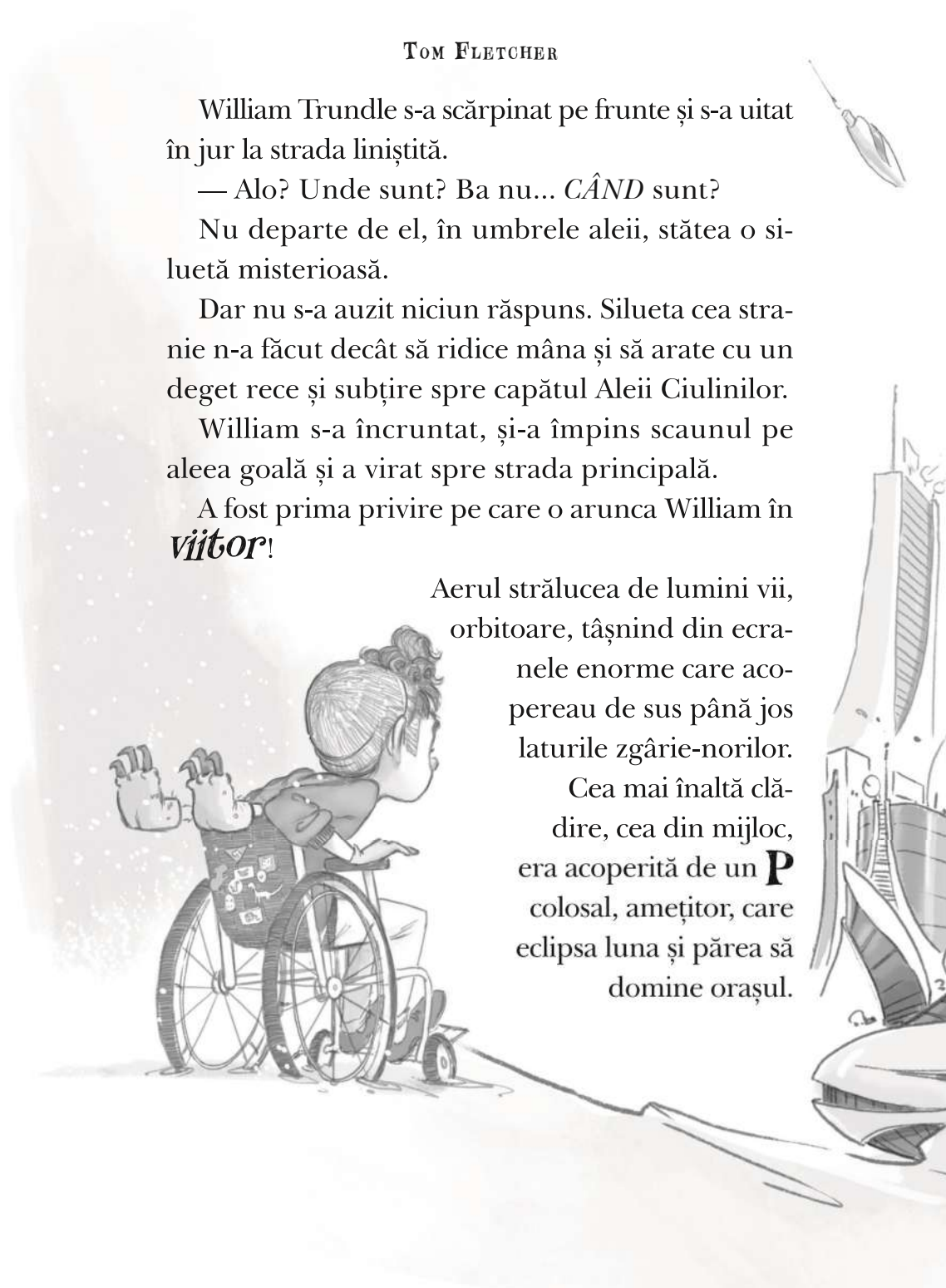
Dar nu s-a auzit niciun răspuns. Silueta cea stranie n-a făcut decât să ridice mâna și să arate cu un deget rece și subțire spre capătul Aleii Ciulinilor.

William s-a încruntat, și-a împins scaunul pe aleea goală și a virat spre strada principală.

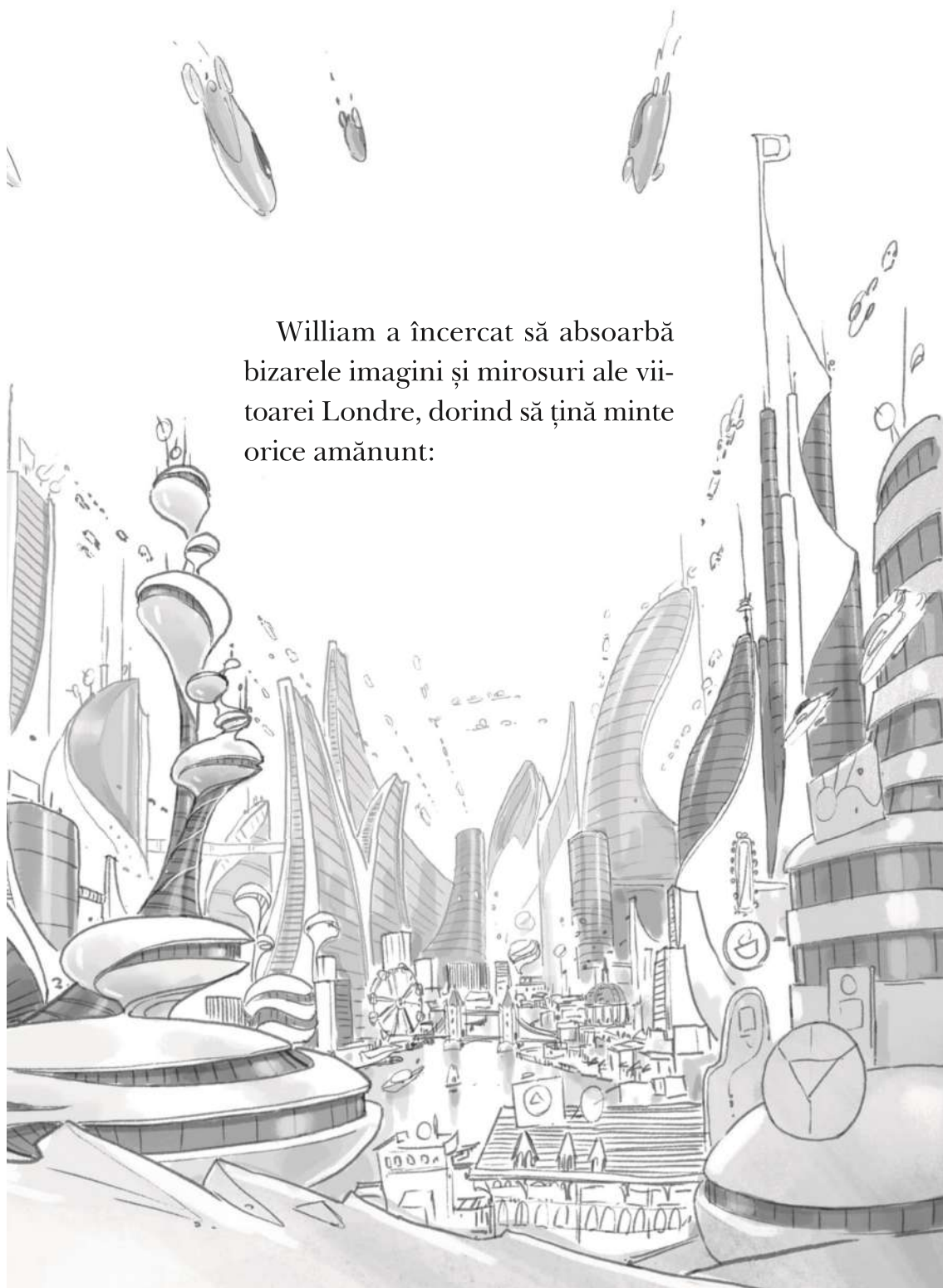
A fost prima privire pe care o arunca William în *viitor!*

Aerul strălucea de lumini vii, orbitoare, tâșnind din ecranele enorme care acopereau de sus până jos laturile zgârie-norilor.

Cea mai înaltă clădire, cea din mijloc, era acoperită de un **P** colosal, amețitor, care eclipsa luna și părea să domine orașul.

William a încercat să absoarbă
bizarele imagini și mirosuri ale vii-
toarei Londre, dorind să țină minte
orice amănunt:

TOM FLETCHER

- * *oameni îmbrăcați elegant cu haine inteligente din viitor, care mergeau grăbiți la serviciu;*
- * *înghesuiala de mașini zburătoare care pluteau amenințător deasupra orașului;*
- * *autobuzele cu douăzeci de etaje și șoferi roboți.*

Erau foarte multe lucruri de văzut. Dar William a auzit în spatele lui niște voci șoptite și nu s-a mai putut concentra la fel. S-a întors și s-a uitat de-a lungul aleii.

— Alo? a strigat el.

Nu s-a auzit niciun răspuns, dar silueta ciudată, care încă aștepta în penumbră fără să scoată vreun zgomot, a dat din cap o dată. William a înaintat pe Aleea Ciulinilor până când și-a dat seama că vocile pe care le auzea *cântau*.

*Nu-i moment mai magic ca Crăciunul,
E cel mai minunat, la o adică.
Ne e nespus de dor de el tot timpul,
Numai că acum ne umple de frică...*

— Frică? a șoptit William. Am auzit bine?

S-a apropiat fără zgomot de locul cântecului ace-
luia ciudat și s-a uitat din spatele unui tomberon de

CRĂCIUNOZAUURUL ȘI VRĂJITOAREA IARNĂ

gunoi. Un grup de oameni se adunaseră în jurul unui foculeț. Erau înfocoliți călduros în paltoane mari și purtau căciuli de lână.

Unul dintre ei, un bătrân cu înfățișare blândă și obraji zbârciți și roșii, și-a deschis haina și a dezvăluit cu mândrie un pulover de Crăciun moale și tricotat în casă, de parcă l-ar fi eliberat.

Restul grupului l-a urmat, deschizând fermoare și nasturi ca să-și arate unii altora pulovere de sărbătoare în culori vii, în timp ce continuau să cânte:

*Noi nu vom înceta să credem,
Nici dacă ne trimiteți în surghiun,
Că lumea va mai apuca să vadă
Încă o zi frumoasă de Crăciun.*

Un vânt rece a vâjâit pe aleea întunecoasă, ridicând gunoaiele. Un ziar a zburat prin aer ca un zmeu și s-a oprit la picioarele lui William. Băiatul s-a uitat la el și a citit data.

— 25 decembrie? E ziua de Crăciun... de peste treizeci de ani? a șoptit el și s-a încruntat, întorcându-se spre aglomerata stradă principală.

„De ce se duce lumea la serviciu în ziua de Crăciun?“ s-a întrebat William.

TOM FLETCHER

Pe urmă a văzut că niciuna dintre clădiri nu avea decorațiuni. Niciun om nu părea vesel. Niciunul dintre felinarele stradale nu avea acele țipătoare lumini pâlpâitoare care le plăceau atât de mult lui William și lui Bob, tatăl lui. De fapt, dacă n-ar fi dat din întâmplare peste colindătorii secreți de pe aleea întunecoasă, nici n-ar fi simțit că era Crăciunul!

Dintr-odată, lumini roșii intermitente au strălucit pe alee și au îmbujorat fețele colindătorilor retrași.

„Hei, parcă așa mai arată a Crăciun!“ s-a gândit William.

— Au venit! a strigat colindătorul cu obraji ridați și înroșiți, arătând cu un deget tremurător spre ceva ce se apropia zgomotos de ei.

William și-a dat seama imediat că luminile roșii nu erau câtuși de puțin lumini sărbătorești. Erau girofarele orbitoare ale unei mașini de poliție.

— Sunt cei de la PC! Ne-au descoperit, fugiți! a strigat alt colindător, trăgând până sus fermoarul hainei ca să-și ascundă puloverul.

„PC? Ce-o fi însemnând asta?“ s-a întrebat William, împingându-și scaunul în spate, să se ascundă după tomberonul de gunoi.

Ușile mașinii zburătoare de poliție s-au deschis bâzâind și din vehicul a coborât un detașament de polițiști.

CRĂCIUNOZAUROL ȘI VRĂJITOAREA IARNĂ

— Poliția Crăciunului, stați pe loc! a bubuit unul dintre ei prin megafon, pe când colegii lui se puneau pe treabă și îi vâneau pe colindătorii clandestini, care au alergat să se ascundă în întunericul Aleii Ciulinilor.

Toți în afară de unul. Bătrânul.

— N-am de gând să mă mai sperii, a zis sfidător rebelul colindător de Crăciun, dezbrăcându-și haina ca să dea la iveală cel mai țipător, mai pufos și mai crăciunesc pulover de Crăciun pe care îl văzuse vreodată William.

— Sergent, cred că ăsta-i un pulover muzical... a zis neliniștit agentul de poliție apropiindu-se de colindător.

— Ține mâinile la vedere, a strigat doamna sergent, în timp ce ea și echipa ei îl înconjurau pe bărbat.

Colindătorul nu s-a clintit.

— Am spus să ridici mâinile unde le putem vedea. Frumos și încet, a repetat șefa polițiștilor.

— N-am făcut nimic greșit! a protestat colindătorul.

— Regulile și regulamentele *Interzicerii Crăciunului* au fost comunicate cât se poate de clar.

William a făcut ochii mari.

TOM FLETCHER

Interzicerea Crăciunului?

Bătrânul colindător a strâns dintr-odată în pumn globul tricotat în mijlocul puloverului.

— **NU!**

— Acoperiți-vă urechile!

— ÎNHĂȚAȚI-L! au țipat polițiștii, dar era prea târziu. Globul a prins viață aruncând luminițe verzi și roșii, iar pe toată aleea a răsunat un cântec.

— „Clopoței, clopoței, vesel să sunați...”

Cât ai clipi, polițiștii l-au trântit pe bătrân în zăpada de pe jos și i-au pus cătușe.

— Nu veți reuși niciodată să interziceți Crăciunul! a strigat el.

— Of, nu începe din nou, a bombănit sergenta.

— Îl cunoști? a întrebat altcineva.

— Dacă-l cunosc? De când cu Interzicerea Crăciunului, a petrecut mai multe Crăciunuri după gratii decât în patul lui. Pur și simplu nu poți renunța la Crăciun, nu-i așa, Bob Trundle?

Cuvintele au prins ecou în mintea lui William:

CRĂCIUNOZAUURUL ȘI VRĂJITOAREA IARNĂ

Bob...

Bob...

BOB...

Trundle...

Trundle...

TRUNDLE...

TOM FLETCHER

— **TATĂ!** i-a scăpat băiatului din ascunzătoare, care apoi și-a acoperit repede gura cu palmele.

Tatăl lui era mult prea ocupat cu intratul forțat în spatele mașinii de poliție ca să-l audă țipând pe fiul lui călător în timp, dar sergenta, nu.

— Cine a vorbit? s-a răstit ea, întorcându-se și uitându-se în direcția lui William. Hei, tu de colo! Ești tot colindător?

Unul dintre polițiști a luat-o la fugă spre William. Băiatul știa că trebuie să plece cât mai repede de-acolo, dar nu se putea abține să nu se holbeze la versiunea bătrână și ridată a tatălui său din viitor, cu cătușe la mâini, urcat în spatele unei mașini de poliție căreia agenții îi trânteau ușile. Și asta numai pentru că îndrăznise să cânte o colindă de Crăciun și purta un pulover de Crăciun!

— S-a întâmplat ceva teribil de greșit! a șoptit William.

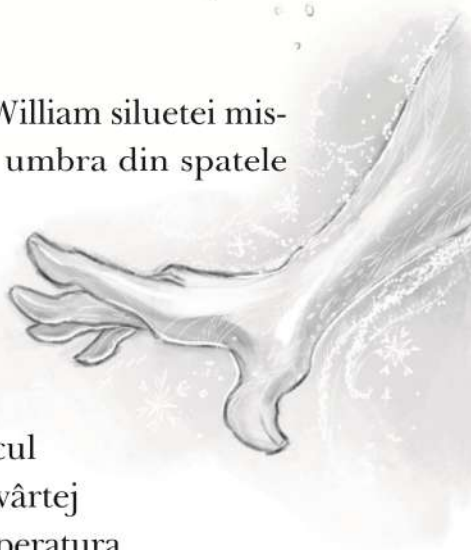
CRĂCIUNOZĂURUL ȘI VRĂJITOAREA IARNĂ

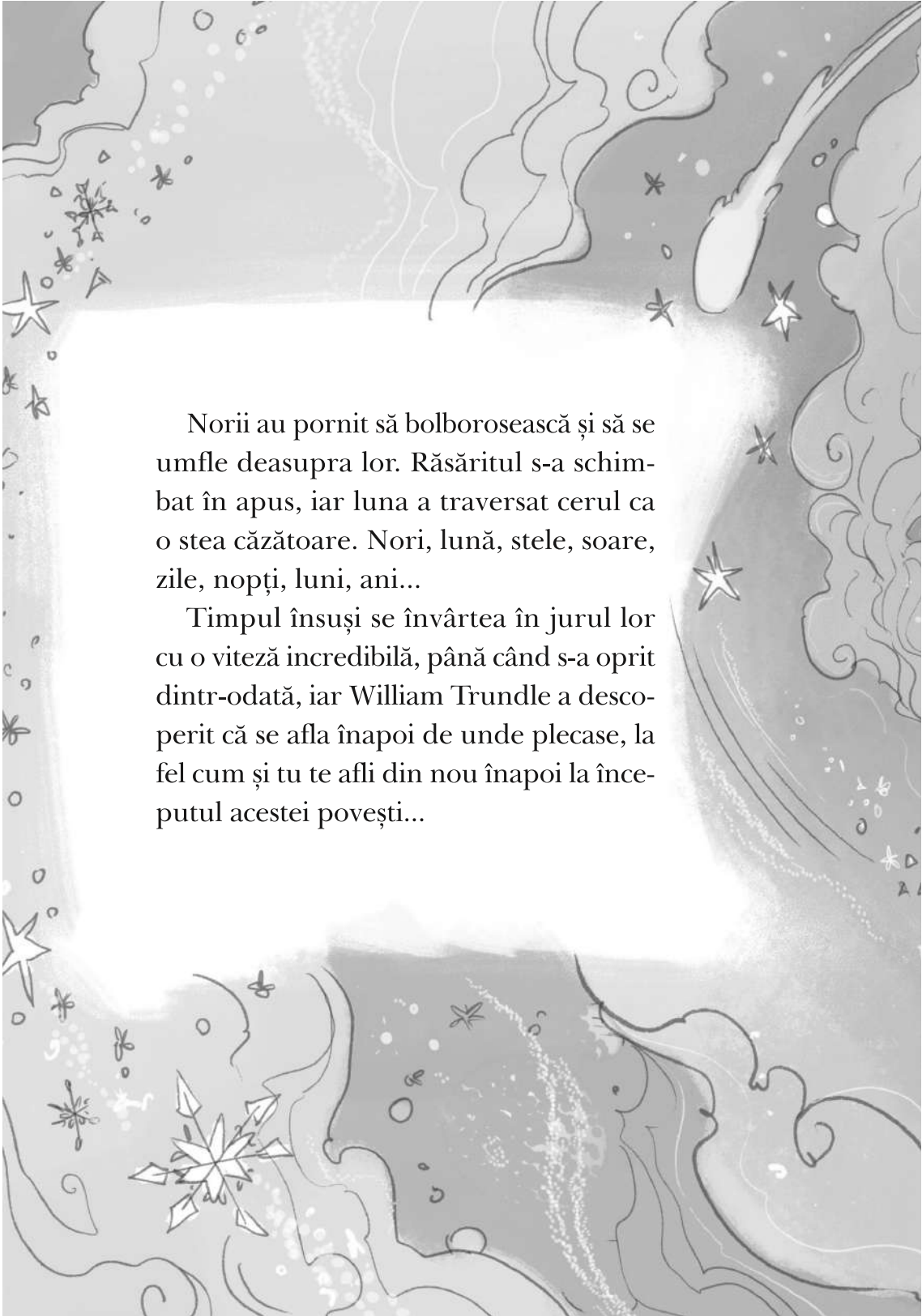
Politistul se apropia rapid.
— Du-mă înapoi! i-a strigat William siluetei misterioase care apăruse iarăși în umbra din spatele lui. Du-mă înapoi imediat!

Făptura cea stranie a ridicat cât ai clipi o mână de gheață ca să-i împingă roțile scaunului. Numai decît a început să ningă din nou fix în locul acela, formând în jurul lor un vârtej de viscol. William a simțit că temperatura scădea, iar viscolul se răsucea și se învârtea, se întorcea și se foia, în vreme ce fascinanta siluetă misterioasă de gheață veghea asupra lui și îl împingea înainte. Sau poate înapoi, ori poate în sus sau în jos?

William nu știa sigur.

Tot ce putea face era să-și țină răsuflarea și să aibă încredere în această vrăjitoare de zăpadă, în această meștereașă a frigului, în Vrăjitoarea Iarnă.

A grayscale illustration of a night sky. The background is filled with soft, swirling clouds. Numerous stars of various sizes and shapes are scattered across the sky. A prominent shooting star or comet streaks across the upper right quadrant, leaving a long, bright trail. The overall tone is dreamy and ethereal.

Norii au pornit să bolborosească și să se umfle deasupra lor. Răsăritul s-a schimbat în apus, iar luna a traversat cerul ca o stea căzătoare. Nori, lună, stele, soare, zile, nopți, luni, ani...

Timpul însuși se învârtea în jurul lor cu o viteză incredibilă, până când s-a oprit dintr-odată, iar William Trundle a descoperit că se afla înapoi de unde plecase, la fel cum și tu te afli din nou înapoi la începutul acestei povești...